

Charlie Joe JACKSON

radí:

Jak na

Získej
SUPER vysvědčení
jednoduchým
způsobem!

EXTRA ZNÁMKY

Od autora knihy
Charlie Joe radí:
Stop čtení

TOMMY GREENWALD

ilustroval J. P. Covert

Charlie Joe Jackson radí: Jak na extra domácí úkoly

No, tak tohle
ani
NÁHODOU!

Charlie Joe
Jackson radí:

Jak na

EXTRA

Uf!

Na chvíličku
jste mě vyděsili.

ZNÁMKY

TOMMY GREENWALD

Ilustroval J. P. Coover

Přeložil Jaroslav Žrávek

Mým rodičům,

kteří mě vedli příkladem

Extra práce je akademická koncepce používaná zejména na amerických školách. Studenti dostanou příležitost věnovat se kromě své povinné školní práce ještě práci dobrovolné, aby získali další body, kterými si mohou zlepšit známky.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2012 by Tommy Greenwald

Illustrations copyright © 2012 by Roaring Brook Press

All rights reserved.

Z anglického originálu *Charlie Joe Jackson's Guide to Extra Credit*

(First published by Roaring Book Press, New York, 2012)

přeložil © 2016 Jaroslav Žerávek

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vázané vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-814-8 (pdf)

ÚVOD

Jak jsem se dostal k účinkování ve školní hře, je fakt zajímavý příběh.

Protože já tedy v žádném případě nejsem fanda „školních představení“.

Právě naopak – představa, že hraju školní divadlo, je v seznamu věcí, které jsou mi proti srsti, zhruba na stejné příčce jako čtení.

Což bizarnost celé situace, kdy stojím na pódiu v sále naší školy a pěju písničku o papírových utěrkách, ještě umocňuje.

A nic na tom nezměnila ani skutečnost, že na konkurzu se mnou byla taky ta nejdokonalejší bytost na světě – no samozřejmě, Hannah Spiverová.

„Pět-šest-sedm-osm!“ zavolal pan Twipple, náš učitel dramatické výchovy. Ačkoli většina z nás neměla páru, co ta čísla znamenají nebo proč je vůbec vyřvává, věděli jsme, že to znamená, že máme začít zpívat tu písničku.

A tak jsme spustili:

Setřou špínu!

Čistí šaty!

Papírové utěrky si se vším poradí...

Podíval jsem se na svého kamaráda Timmyho McGibneye, který tam stál taky. On se podíval na mě. Oba jsme přitom mysleli na jediné.

Jak k tomu došlo?

Povím vám, co za tím bylo.

Dvě slova.

Extra známky.

První část

NESNÁŠÍM VYSVĚDČENÍ

Tip Charlieho Joea č. 1

VE ŠKOLE HODNĚ ČTĚTE A BUĎTE AKTIVNÍ.

Čtení a aktivita ve škole tvoří páteř vzdělání každého dítěte.

Je životně důležité, abyste se pilně učili a poslouchali učitele. Nejlepší způsob, jak dosáhnout dobrých známek, je odevzdávat úkoly včas a věnovat se všemu s velkou pílí a hrdostí. Snažte se nespoléhat na to, že si známky vylepšíte nějakými extra úkoly, pokud to není naprosto nevyhnutelné, protože může jít o velmi obtížný proces.

Takže to je můj první tip.

Nebo spíš byl by, kdybychom žili v nějaké zemi snů.

Jenže my žijeme v reálu, takže zapomeňte na všechno, co jsem právě napsal.

Pojďme zpátky na začátek: ke Dni zúčtování.

Jak už asi víte, já a knížky si nerozumíme.

A rozhodně nejsem ani takový ten nejsvědomitější kluk na světě.

Na prvním stupni na tom nijak moc nezáleželo. Učitele jsem bavil vtípky a zapojoval se v hodinách a prostě dělal dost, abych měl slušné známky.

Jenže na druhém stupni nastala změna. Učitelé ode mě najednou očekávali, že budu číst všechny knížky a v hodinách budu dávat pozor.

Škola teď zkrátka byla mnohem víc školou než dřív.

A právě proto se Den zúčtování zařadil mezi moje nejméně oblíbené.

„No, jaký máš plán?“ zeptal se můj kamarád, až neuvěřitelně skvělý a zcela zbytečně snaživý Jake Katz. Seděli jsme u oběda. Tuhle otázku mi kladl na konci každého čtvrtletí, jako bych měl nějaký perfektní plán, jak v poledne odejdu ze školy, půjdu k počítači našich, vytisknu svoje známky (pak smažu e-mail), najdu si nejbližšího padělatele vysvědčení a objednáám si u něj, aby mi všechny 2–3 změnil na 1–.

„Žádný plán nemám,“ připustil jsem. Jake se zatvářil zklamaně. Svými plány jsem byl vyhlášený.

„Já jsem se rozhodně v tomhle čtvrtletí zlepšil,“ zazpíval Timmy McGibney, můj nejstarší a nejotravnější kamarád.

„To je super,“ odpověděl jsem, „ale já zrovna teď nemám na řeči o známkách náladu.“

Byl jsem nervózní a tenhle pocit u mě nebyl normální. Obvykle jsem se dokázal dostat v podstatě z každé situace, ale jít domů s mizernými známkami, to bylo něco podobného jako jít s kamarády na nějaký duchařský film, i když duchařské filmy vůbec nemusíte. Nebylo vyhnutí.

Dal jsem si pořádný hlt čokoládového mléka a hned mi bylo líp. To prostě čokoládové mléko umí.

„Povídejme si o něčem příjemném,“ navrhl jsem, „třeba o tom, že už máme poslední čtvrtletí. Léto klepe na dveře.“ Léto bylo moje vůbec nejoblíbenější roční období. Žádná škola. Žádné knížky. Žádné vysvědčení. Na léto se nedala najít vůbec žádná chyba.

Pak se u našeho stolu objevila Hannah Spiverová. Objala Jakea Katze kolem ramen a já se okamžitě zase cítil pod psa. To prostě Hannah Spiverová umí.

(Hannah, pro ty z vás, co právě vylezli zpod kamene, je totiž holka mých snů. Jenže teď se z těch snů staly noční můry, protože před časem se rozhodla šokovat celý národ tím, že se zamilovala do Jakea Katze.)

A vzápětí za Hannah dorazila Eliza Collinsová a gang jejích zbožňovatelek, kterému říkám „Elišky“. Eliza je nejpěknější holka ve škole a už ve třetí třídě se do mě

zabouchla. Kombinaci těchhle dvou věcí nikdo nechápe. Já už naprosto ne.

„Slyšela jsem dobře, že tady někdo mluvil o létě?“ zeptala se Eliza. „To je skvělé! Zrovna jsme si s holkama říkaly, že sestavíme Výbor pro plánování letních prázdnin.“ Pak pohlédla přímo na mě. „Rychle se blíží a je potřeba se postarat, aby to byly ty nejlepší prázdniny v životě!“

Všichni zajásali.

Eliza byla zvyklá, že lidé v její přítomnosti jásají, takže si toho nevšímalala.

„První schůze bude tuhle sobotu u nás doma, takže vás všechny zvu,“ dodala.

Další jásot.

Hannah se podívala na Jakea. „My máme v plánu jít v sobotu nakupovat.“

Já s tebou půjdu rád nakupovat, pomyslel jsem si.

„Co kdybychom šli nakupovat až v neděli,“ navrhl Jake. „Výbor pro plánování letních prázdnin, to nezní špatně.“

Nevěřil jsem svým uším. Trávit čas o samotě s Hannah Spiverovou, to byla představa, které bych já osobně nedokázal odolat. „Tak jo,“ souhlasila Hannah, ale bylo na ní vidět, že je trochu zklamaná.

„Co se děje, Charlie Joe?“ zeptala se Eliza zvesela. Protože mě měla ráda a já její zájem neopětoval, vždycky jí zvedlo náladu, když jsem se cítil mizerně.

„Charlie Joe je nervózní ze svých známek,“ oznámil Timmy. To byl další člověk, který si užíval mého neštěstí.

„Ale vůbec ne.“

Hannah mi položila ruku na rameno. Nejspíš jí došlo, že i tím nejdrobnějším tělesným kontaktem mi pomůže zapomenout na starosti a zahřeje mi srdce. (Měla pravdu, ale to je vedlejší.)

„No tak, Charlie Joe, já si starosti nedělám. Ty určitě přijdeš na to, jak všechny přesvědčit, že trojky jsou teď vlastně jedničky. A věřím, že než to vašim dojde, už budete mít za sebou výlet do Disneylandu.“

Všichni se zasmáli – byl to docela slušný vtip – ale Timmy z nějakého důvodu usoudil, že je to neuvěřitelně legrační, a místo aby se zasmál, zakuckal se a vyfrkl jablečný džus nosem přímo do mého talíře s rybími prsty.

Skvělé. Nejenom že budu celý zbytek dne nervózní, ještě k tomu mě čeká hladovka.

Timmy se podíval na ty rozmáčené rybí prsty.

„Budeš je jíst?“ zeptal se.

Než jsem vůbec mohl odpovědět, už tři zblajznul.

Tip Charlieho Joea č. 2

NEMŮŽETE KRÁČET ŽIVOTEM S PŘEDSTAVOU, ŽE DOSTANETE Kladné body jen za to, že děláte normální věci.

Existují extra známky... a pak prostě normální známky. To, že dostanete za něco normální známku, znamená, že jste se vyhnuli problémům. Pokud chcete být opravdu odměněni, získat kladné body, musíte udělat víc, než se od vás očekává. To je právě zdroj těch bodů.

Tady je několik věcí, o kterých jsem si myslel, že mi přinesou kladné body, ale nepřinesly:

1. *nosit ponožky, které k sobě patří*
2. *odevzdávat úkoly*
3. *nenadávat sprostě*
4. *čistit si zuby*
5. *jíst salát*

Když jsem odnášel po obědě podnos, viděl jsem, jak se moje neoficiální nejlepší kamarádka Katie Friedmannová baví se svým kamarádem Nareemem Ramdalem. Jsou oba v programu pro talentované žáky. Cílem tohoto programu je pomoci motivovat opravdu chytré děti, ale podle mého názoru je určený spíš pro jejich rodiče, kteří se můžou chvástat před přáteli na večírcích.

„Povídám ti, když zemřel Brian Jones, přišli Rolling Stones o část té své kouzelné kreativity a už nikdy ji nezískali,“ říkala právě Katie. Nareem příkyvoval, ačkoli bylo jasné, že nemá páru, o čem Katie mluví.

„Hele, nerad vás ruším,“ přerušil jsem je.

Katie se na mě podívala. „Charlie Joe, jaká je tvoje nejoblíbenější písnička od Rolling Stones?“

„No, já jsem spíš na Beatles. Ale nejspíš *Satisfaction*.“

Zavrtěla hlavou. „Tak banální.“

Zatáhl jsem Katii k automatu, ve kterém byly dřív bonbony a limča, ale teď prodával zeleninové tyčinky a rajčatovou šťávu.

Katie byla trochu podrážděná – neměla ráda, když ji někdo vyrušuje při debatách o klasickém rocku. „Co se děje?“

„Je Den zúčtování.“

„Proč tomu pořád říkáš Den zúčtování? Nikdo kromě tebe mu tak přece neříká.“ Zapípal jí mobil – příchozí zpráva! –, ale ona si toho nevšimala. „Budeš mít zase nevalné známky jako vždycky?“

Nebyl jsem si přesně jistý, co myslí tím „nevalné“, ale přikývl jsem. „Myslíš, že bych s tebou mluvil, kdyby ne? Potřebuju vědět, co mám říct našim.“

„Hele, Charlie Joe,“ spustila Katie, ale vtom jí znovu zapípal mobil. Bylo jasné, že by raději chatovala s kamarády, než se bavila se mnou o mých špatných studijních návycích. „S tímhle ti opravdu nepomůžu. Jsi fakt chytrý kluk, ale nesnášíš čtení a nenávidíš učení. Úkoly vždycky odevzdáváš pozdě a ještě je odflákneš. A dokonce i ve snadných předmětech si vždycky najdeš způsob, jak lézt učitelům na nervy. Tak co čekáš? Netuším, proč vždycky zrovna čtyři dny v roce zakoušíš najednou neklid a pocity viny. Prostě jsi takový.“

Na okamžik jsem se zamyslel. „Takže mi naznačuješ, že mám našim prostě říct, že by mě měli mít rádi takového, jakej jsem, i s mizernýma známkama a tak?“

Katie si koupila sáček mrkvových tyčinek, které mají být jako bramborové čipsy, ale jsou hnusné.

„Myslím, že to není pro začátek špatné,“ začala je chroustat jako nějaký přemoudřelý králík. „Jak skončíš, to už je na tobě.“

Po škole jsem s sebou vzal k nám domů Petea Milana, protože to byl jediný kluk s vysvědčením, vedle kterého to moje vypadalo dobře. Peteovi se nějak podařilo propadat i v hudebce, což už vyžaduje skutečný talent.

„Jasně, absolutně s tebou půjdu,“ souhlasil Pete, když jsem ho pozval. „To poslední místo, kde teď toužím být, je u nás doma. Máma mě bude chtít určitě vzteky roztrhnout.“ Pak se zasmál.

Celá tahle situace u Petea Milana nebyla právě hodná obdivu, ale přesto na mě docela zapůsobilo, jak mu nedělá starosti pomyslení, co ho čeká za scénu s rodiči.

Když jsme došli k nám domů, moji dva psi, Moose a Coco, mě přivítali jako obvykle – jako když se vrací válečný hrdina. Nějaká dvě minus jim problémy nedělala. Je to jedna z miliardy věcí, které na nich miluju.

Na příjezdové cestě jsem zahlédl mámino auto. Je žena v domácnosti, takže na tom nebylo nic divného.

Jenže pak jsem si všiml taky tátova auta.

A to už teda bylo hodně divné.

„Tvůj táta je doma,“ oznámil Pete.

„Jo, vidím.“

Tátova přítomnost doma nebyla součástí plánu. Plán byl jít dovnitř, vyslechnout si máminy nářky nad mými známkami a pak jí říct, že ji mám moc rád, chci jí udělat radost a příště už to bude rozhodně lepší. Jinými slovy, měl jsem v úmyslu využít její neuvěřitelně milé povahy. A pak později by mi pomohla, aby táta tolik nevyšiloval.

Pete a já jsme vešli do domu... a tam byl. Seděl za stolem v kuchyni.

„Tati!“ zavolal jsem a snažil se dostat do hlasu co nejvíc nadšení. „Co tady děláš?“

„Měl jsem jednání dvacet minut odsud, tak jsem se rozhodl, že dnes odpoledne budu pracovat z domu.“

To mám fakt štěstí!

„Pete je tady,“ řekl jsem a najednou jsem litoval, že jsem s sebou domů přivedl dalšího kluka vyhlášeného špatnými známkami.

Do kuchyně vešla máma s velkou náručí prádla. (Kdysi mi vysvětlila, že když je táta doma, záměrně dělá domácí práce, aby mu připomněla, že není jediný, kdo těžce pracuje.)

„Nazdar, chlapani!“ zvolala vesele. Kdykoli doma zavládlo napětí, máma se snažila působit extra šťastně.

„Dáte si svačinu?“

„Pete, měl bys asi zavolat mámě, aby si pro tebe přijela,“ podotkl můj táta.

„Ale, Jime, jen malá svačinka,“ naléhala máma.

„Nemusíš nám dělat nic, dáme si jenom cereálie,“ snažil jsem se uhrát nějaké zdravé body. Po očku jsem mrkl na tátu, jestli dává pozor. „Pak si zahrajeme ping-pong.“

Chyba.

„Žádný ping-pong,“ ozval se táta. Vstal zpoza stolu a protáhl se jako jeden z těch lvů, co vidíte v přírodopisných dokumentech, který se právě vzbudil a chystá se zabít malé bezbranné gazelátko.

Pokud vám to nedošlo, já byl tím gazelátkem.

Táta přede mě hodil list papíru, který držel v ruce. „Jen se podívej.“

Ne, díky, to snad ani ne.

Tip Charlieho Joea č. 3

ZNÁMKY JSOU ZBYTEČNĚ PŘECEŇOVANÉ.

Je pěkné, když se snažíte dostat body za aktivitu, abyste si zlepšili prospěch, ale svět se přece nezboří, když se vám to nepodaří. Protože známky jsou totálně přeceňované.

Je to pravda. Studie prokázaly, že mezi dobrým vysvědčením na druhém stupni a úspěchem v pozdějším životě není žádná souvislost.

Tak jo, a teď můžeme pokračovat.

ANGLICKÝ JAZYK: 2-
VÝTVARNÁ VÝCHOVA: 2-3
OBČANSKÁ VÝCHOVA: 1
MATEMATIKA: 2-3
ŠPANĚLSKÝ JAZYK: 2-
PŘÍRODOPIS: 3-
TĚLESNÁ VÝCHOVA: 2-
DRAMATICKÁ VÝCHOVA: 3-

Snažil jsem se jít na to z té lepší stránky.

„Podívejte se na známku z občanky. A ze španělštiny jsem se od minulého čtvrtletí zlepšil.“

Můj táta zavrtěl hlavou. „Charlie Joe, tohle JE K NIČEMU.“ (Ta velká písmena znamenají, že to pronesl tak hlasitě, že psi utekli ven z místnosti.)

„Já nechápu, proč nemáš jedničky aspoň z lehkých předmětů,“ dodala máma. „Když jsem chodila já do školy, vždycky se člověk mohl spolehnout na to, že si celkový prospěch vylepší předměty jako hudební nebo výtvarná výchova.“

Pokusil jsem se na mámu, která byla průměrná studentka jako já, usmát. „Jo, jenže teď jsou daleko obtížnější.“

„O tom silně pochybuju,“ pronesl táta, který nikdy v životě průměrný student nebyl. „Nečteš. Domácí úkoly odflákneš. A nevážíš si učitelů. To musí skončit.“

Podíval jsem se na Petea, který se tvářil rozpačitě. Nejspíš právě uvažoval nad tím, proč se vlastně snažil vyhnout problémům u nich doma, když teď byl svědkem toho, jak mám problémy já.

„Tati, vysvětlím ti to,“ spustil jsem, ale ukázalo se, že o moje vysvětlování vůbec nestojí.

„Myslím, že je načase, abychom si domluvili schůzku s vaší výchovnou poradkyní.“

Počkat, cože?

Ale než jsem mohl to „Počkat, cože?“ vůbec pronést, skočila nám do hovoru máma.

„Prostě si říkáme, že bude dobré zajít za slečnou Ferrellovou.“

Slečna Ferrellová bývala moje učitelka angličtiny. Když mě přestala učit, rozhodla se, že se stane školní výchovnou poradkyní. Závěry si udělejte sami.

„Prostě chceme přijít na to, jak by se ty známky daly trochu zlepšit.“

„Víc než jen trochu,“ opravil ji táta.

Máma se na mě usmála. „Jsi tak chytrý, Charlie Joe.“ Prostě se cítila provinile a potřebovala mě pochválit. „Máš takovou spoustu možností. Nemělo by pro tebe být těžké se ve škole trochu víc snažit. Znamky by ti okamžitě vyletěly nahoru!“

Pete se rozhodl, že musí taky něco říct. „Paní Jacksonová, mohl bych teď dostat tu svačinu?“

„Ale jistě.“ Když mu začala chystat makarony se sýrem, vzpomněl jsem si, co říkala Katie. Za pokus to stálo.

„Víte co? Myslím, že známky mám dobré. Nejsou to sice samé jedničky, nejsou to ani samé jedničky a dvojky, ale nejsou přece tak špatné. A něco vám povím. Na světě je přece spousta lidí, kteří jsou bohatí a úspěšní, a přitom

neměli na základce úžasné známky. Lidem prostě nějakou dobu trvá, než dospějí, to je všechno.“

Vykročil jsem ke skřínce a nachystal si misku cereálií. „A pokud mě milujete pro to, jaký jsem, tak mě prostě budete muset respektovat, myslím známky a tak.“

Naši mlčeli, zatímco jsme se s Petem pustili do jídla. Po minutě nebo dvou jsem cítil, že je bezpečné změnit téma. „Mám nové pátky,“ oznámil jsem. „Dáme si na tři vítězné?“

„Jasně,“ souhlasil Pete a vzal si nudli do pusy tak, aby mu ji mohl vytrhnout Moose. Byli nejlepší kamarádi. Podle Moose byl Pete nejspíš další pes.

Když jsme dojedli, získal jsem velký kladný bod za to, že jsem opláchl misky a dal je do myčky. Máma chtěla sklidit cereálie. „Já to udělám,“ popadl jsem krabici. Každá troška je dobrá, ne?

Ne!

„Už jsme volali slečně Ferrellové,“ oznámil táta. „Dohodli jsme si schůzku na zítra na půl osmou, než pojedeme do města.“

Podíval jsem se na mámu a ta se jen smutně usmála.

Pokrčil jsem rameny. „Tak jo, když myslíte.“

Pak jsme s Petem šli hrát ping-pong, ale vůbec jsem se nedokázal soustředit na hru. Pete mi to natřel tři nula.

Slečnu Ferrellovou jsem měl vždycky rád a vím skoro jistě, že ona mě taky. Jenže to neznamená, že jsme vždycky měli na věci stejný názor.

Tak třeba na život. V pohledu na život se docela jistě neshodneme.

Pro ni je život soustavnou příležitostí, aby se mohla učit, žasnout nad literaturou, kulturou, společností a všemi těmi věcmi, které jsou na světě zvláštní.

Zatímco pro mě je život něco, co si můžu užívat bez toho, že mě ruší otravné věci jako čtení a psaní a práce.

Ale jak už jsem říkal, vycházeli jsme spolu docela dobře. Nejspíš jsem někde hluboko uvnitř cítil, že jí jde jen o moje dobro.

A právě proto bylo docela zvláštní, že jsem na ni myslel ve zlém.

Abych byl konkrétní, celou noc jsem strávil tím, že jsem si představoval, že zruší tu schůzku, protože ji náhle postihnou strašné žaludeční a střevní potíže.

Však víte. Průjem.

Sezení k vysvědčení nezačalo vůbec špatně. Slečna Ferrellová sdělila našim, jak jsem podle ní chytrý a zábavný a jak by měli být hrdí na moji milou povahu.

„Je skutečný originál,“ takhle to vyjádřila.

Táta si jen odkašlal. Nijak zvlášť to na něj nezapůsobilo.

„Víte, my si taky myslíme, že je to skvělý a milý kluk.“ Máma se jako obvykle snažila najít na všem světlé stránky. „Jenže si potřebuje ujasnit, kdy může být zábavný a kdy zase vážný.“

„Na to, abych byl vážný, mám dost času,“ namítl jsem.

„Na to, abych byl vážný, budu mít celý svůj dospělý život.“

„Charlie Joe, dost!“

To byl táta. Někdy se dostane hodně rychle do varu.

„Jíme,“ napomenula ho tiše máma.

Zhluboka se nadechl. „Já prostě jen říkám, že čeho je moc, toho je příliš. Už od chvíle, kdys přešel na druhý stupeň, se ti známky pořád zhoršují. Je načase dát se do práce. Byli bychom špatní rodiče, kdybychom jen mlčky seděli, zatímco ty mrháš talentem.“

Než jsem se mohl rozhodnout, jestli se chci přít nebo ne, slečna Ferrellová sáhla do stolu a vytáhla jakýsi prospekt.

„Víte, mám nápad, o kterém byste mohli třeba uvažovat.“

Podíval jsem se nervózně na prospekt. Byl jsem si celkem jistý, že nejde o pozvánku do školy videoher.

Táta se podíval na titul. „Tábor mladých čtenářů,“ usmál se.

Slečna Ferrellová přikývla. „Ano.“

Udělal se mi zle. „Tábor mladých čtenářů? To myslíte vážně?“

„Je to skvělý letní tábor,“ vysvětlovala slečna Ferrellová. „Kladou na něm stejný důraz na sport jako na vzdělávání.“

Táta zalistoval prospektem. „Vypadá to zajímavě.“

Byl jsem natolik zděšený, že jsem se nedokázal zmocnit na slovo. Oni se mi chtěli vrtat do mého léta! Devět týdnů ráje. Nejdůležitější čas roku. Tak důležitý, že jsme museli k jeho naplánování vytvořit Výbor pro plánování letních prázdnin.

Slečna Ferrellová na mě pohlédla. „Víš, Charlie Joe, je mi jasné, co si myslíš o nápadu, že bys měl jet na takovéhle místo. Jenže já bych to nenavrhovala, kdybych si

nemyslela, že by se ti tam líbilo. Jasně, patří k němu nějaké studium, ale je to taky typický letní tábor, s hrami a tancem a tak podobně.“

Chuděra nechápavá slečna Ferrellová. Nedocházelo jí, že „hry a tanec“ jsou prostě rušivé prvky stejně jako „studium“.

Ale tátu ta představa nadchla. „Opravdu se mi ten program líbí, to musím přiznat.“ Podal mi prospekt a usmál se jako nějaký zlý čaroděj. „Nechceš se taky kouknout?“

„Ne, díky,“ já na to, jenže on mi ho přesto vnutil. Bylo tam plno dětí, které četly a psaly a dělaly jiné věci jako ve škole. Sice tam byl jeden kluk v kánoji, jenže ten měl brýle a obrovskou záchrannou vestu a vypadal, že by byl mnohem šťastnější se slovníkem než s pádlem.

Odhodil jsem prospekt na stůl a pohledem žadonil u mámy, aby se za mě přimluvila. Jenže jsem věděl, že je to marné. Vlák do Tábora mladých čtenářů odjížděl ze stanice a máma se rozhodně nevrhala na koleje, aby ho zastavila.

Zato já ano.

„A co když budu mít na konci roku vyznamenání?“ vyhrkl jsem, než jsem si stačil uvědomit, co vlastně říkám.

Všichni mlčeli. Myslím, že byli prostě v šoku.

„Je poslední čtvrtletí roku. Když budu mít na konci roku vyznamenání, tak mě nepošlete na ten Tábor zdechlých čtenářů, jo?“

„Kontroluj se,“ okřikla mě slečna Ferrellová.

„To vypadá fér,“ řekla máma, vždy připravená přistoupit na dohodu.

Táta jen vyprskl smíchy. „Vyznamenání? Kde bys chtěl k těm jedničkám přijít?“

To jsem sám zatím netušil.

„Říkáte to pořád dokola, že kdybych se víc snažil a soustředil se na školu, mohl bych mít fakt dobré známky.“

„Jenže to je právě to *kdyby*,“ ozvala se slečna Ferrellová. „Čtvrtletí začalo už před týdnem a ty to máš znovu nahnuté.“

„Já vím, je to velké *kdyby*,“ přitakal jsem a najednou se mě zmocnilo obrovské odhodlání to dokázat. „Ale když to zvládnou, budu si moct dělat o prázdninách, co budu chtít? Myslím spát, dívat se na telku, hrát si se psy a chodit ven s kamarády jako normální kluk, a nebudu muset jet na nějaký stupidní tábor, ve kterém je to spíš jako ve škole?“

Tři dospělí v místnosti se podívali jeden na druhého.

„Vyznamenání?“ zeptal se táta.

„Vyznamenání,“ opakoval jsem.

Slečně Ferrellové zazvonil telefon, ale ona si ho nevšíkala. „Charlie Joe, kdybych věděla, co je třeba k tomu, abys ve škole zabral, ukázala bych vašim tuhle brožuru už dávno.“

Táta se zvedl ze židle a přešel k oknu, odkud viděl, jak se ze školního autobusu vyvalil houf dětí. Byli tam Pete a Timmy, dělali ty obvyklé věci, co dělají žáci druhého

stupně, jako že si skákali navzájem na záda, plácali si dlaněmi a smáli se jako pitomci.

Nakonec se táta obrátil a podíval se na mámu. Ta přikývla.

„Dohodnuto,“ řekl jen.

Tip Charlieho Joea č. 4

EXTRA BODY MŮŽETE ZÍSKAT TAKY DOMA.

Škola je hlavní místo, kde si můžete přilepšit ke znám-
kám, o tom není pochyb. Ale kladné body můžete sbírat
taky doma. A tyhle body mohou mít velkou cenu. Když
uděláte jednu milou drobnost pro mámu a tátu, může
vás to vysekat ze spousty pozdějších problémů, věřte mi.

Zde je několik příjemných a snadných způsobů, jak
doma sbírat kladné body:

1. *Vyneste odpadky (i když nejste zrovna na řadě).*
2. *Nakrmte psy. (viz výše)*
3. *Ustelte si postel. (Nebo přes ni aspoň přehodte
přehoz, ať vypadá ustlaná.)*
4. *Špinavé oblečení dejte do koše na prádlo. (Ale do
praní se NEPOUŠTĚJTE. To už by bylo moc.)*
5. *Nachystejte na stůl talíře a příbory. (Vlastně jenom
talíře stačí. Máma zvládne ten zbytek.)*
6. *Vypněte hru na tabletu nebo počítači dřív, než vám
to nařídí. (Tohle může být drsné. Pokud to
zvládnete, jste lepší než já.)*

Takže s chutí do sbírání kladných bodů. Dokážou vás vysekat skoro ze všeho.

Kromě schůzky s výchovnou poradkyní.

Tak jo, plán by byl. Výborně!

Až na to, že jsem neměl naprosto páru, jak ho vlastně provést.

Jenom abyste pochopili, co jsem si na sebe ušil, měl bych se asi zmínit o tom, že nejlepší hodnocení, které jsem kdy dostal, znělo takhle: „Charlie Joe je inteligentní, veselé dítě, které čeká skvělá budoucnost. Jen kdyby si odpustil ty své občasné rošťárny.“

To bylo ve školce.

Jakmile jsem dorazil po schůzce u výchovné poradkyně domů, zamířil jsem rovnou za svou sestrou Megan.

Megan je na střední škole a celý život dostává jenom samé jedničky. Zbožňuje domácí úkoly.

Když nad tím tak přemýšlím, je docela udivující, že jsme vůbec příbuzní.

Napadlo mě, že bych se s ní měl poradit. Zašel jsem za ní a lehli jsme si spolu na postel tak, jak jsme to dělávali od doby, kdy jí bylo sedm a mně tři. Vysvětlil jsem jí situaci.

Zděšeně se posadila, když jsem se dostal k tomu nejlepšímu. (Nebo spíš k tomu nejhoršímu.)

„VYZNAMENÁNÍ?!?!“

„To by se dalo přece zvládnout.“

„Charlie Joe, poslouchej mě,“ řekla. „Já ti to nemám za zlé. Taky bych na ten tábor nechtěla jet a to mám školu ráda. Ale vyznamenání? Ty ses zbláznil.“

„Musí to nějak jít,“ zamumlal jsem, ale ona se evidentně domnívala, že jsem zešílel.

„Jaké máš v tomhle čtvrtletí známky?“ zeptala se.

„Dobré.“

„Ne, vážně.“

„Ujdou.“

„To jsem si myslela. Štveš učitele?“

„Jistěže ne.“

„Opravdu?“

„Možná trochu.“

Znovu se položila na postel a hvízdla. Pak zavřela oči, což znamenalo, že zvlášť usilovně uvažuje. „Tak si to probereme. Rozhodně jsi dost inteligentní na to, abys to vytáhl ve všeobecných předmětech, zvlášť když ti v tom pomůžou Jake a Katie. Ale jak chceš dostat slušné známky v tělocviku a výtvarce? Jsi geneticky nezpůsobilý se chovat tak dobře, aby ti tam učitelé přidali.“

Nevěděl jsem, co znamená „geneticky nezpůsobilý“, ale byl jsem si jistý, že to není nic dobrého.

„A učitel dramatické výchovy tě přece vyloženě nesnáší,“ konstatovala Megan.

„Do dramatické výchovy chodím jenom proto, že jsem nechtěl chodit do sborového zpěvu,“ namítl jsem, i když vlastně tahle námitka neměla s jejími předchozími slovy nic společného.

„To je jedno,“ povzdechla Megan. Tyhle moje výmluvy už znala. „Podle mě existuje jenom jediný způsob, jak z toho můžeš vybruslit.“

Já to tušil! Megan bude vědět, co s tím! Vždycky měla skvělé nápady. Byla prostě génius.

„Extra projekty,“ řekla.

„Extra projekty?“ opakoval jsem.

„Jo, extra projekty.“

Škrtněte celou tu věc s géníem.

Pořád jsem si ještě zvykal na představu, že budu muset zabrat, abych měl dobré známky. A teď jsem měl *extra* makat?

„Jak to přesně myslíš?“

Popadla jedno z těch svých vycpaných zvířat a začala ho vyhazovat do vzduchu. Snažila se přitom vyhnout stropnímu ventilátoru. Tuhle hru jsme hrávali léta a vždycky jsme se při ní bavili. Zvlášť veselé bylo, když jsme se netrefili a větrák jednu z jejích zeber nebo žiraf zachytil a s pořádnou šlupkou ji odhodil na stěnu.

„Myslím to tak, že jsi odjakživa žvanil. Jenže teď už jsi ve věku, kdy ty tvoje kecy učitelům nepřípadají milé, ale štvou je. A pokud si už o tobě myslí, že jsi otrava, bude docela těžké si je najednou naklonit.“ Hodila mi želvu. „Budeš si je prostě muset nějak usmířit, nějak si je získat. Musíš je požádat o práci navíc.“

Nasměroval jsem želvu rovnou do větráku a ten ji odpíchl na plakát s Albertem Einsteinem.

„Tomu nerozumím. To se mám jít Radonského zeptat, jestli můžu uklidit v šatně nebo tak? To je teda hustý. To v žádném případě.“

„Nepůjde o uklízení v šatně. Na to mají přece zaměstnance. Nejspíš dostaneš nějaký speciální projekt.“

Snažil jsem se představit si, jak se jdu zeptat za svým učitelem tělocviku panem Radonským nebo učitelem dramatické výchovy panem Twipplem nebo učitelkou

výtvarky paní Masseyovou, co mám udělat, abych se zlepšil v jejich předmětech.

Už při pouhém pomyslení na to se mi zvedl žaludek.

„Nevím. Bojím se, že to nezvládnou.“

„O nic tak hrozného nejde. Tohle dělá spousta lidí. Dáš tím najevo, že ti záleží na známkách, že se snažíš a že se chceš ve škole zlepšit.“

Zvedl jsem tu chudinku Meganinu odřenou želvičku a položil ji na ségřiných šestnáct polštářů.

„Jenže mně o nic takového přece nejde.“

Příští den jsem dospěl k názoru, že se musím poradit se svými poradci.

A na druhém stupni základky se k takovému jednání hodí dvě příležitosti: oběd a odpolední přestávka.

Jenže bohužel při obědě nás toho dne čekalo jedno z těch shromáždění, kdy do jídelny napochoduje nějaká divná taneční skupina a začne poskakovat kolem vás a napodobovat stromy. Potom k nám měla řeč paní ředitelka Sleepová. Vysvětlovala nám, jak důležité je umění a proč je tak důležité.

Jasně, umění je skvělá věc a je rozhodně moc důležité, ale ne když potřebuju uspořádat poradu. A kromě toho, jestli lidi, co mají na starost školství, chtějí v žácích vzbudit lásku k umění, měli by si na to radši najmout rockovou skupinu nebo Emmu Stoneovou.

Kvůli Emmě Stoneové by člověk rád přerušil oběd. To by nevadilo.